

BIA-P.2.3.1/2-28

โลกพระศรีอารย์อัญมณีค่ำปลายจมูก

(ขุดโดยปทุม อันดับ ๒๕)

พุทธาสภิกขา

อุทศนา

ลอยธรรมะมาลัย	ลงสู่โลกอันเบียบเป็นๆ
แพร่ธรรมชรังษี	ตามพระพุทธทรงประสังฯ
มั่นหมายจะเสริมศาสณ์	สถาปันโลกให้อยู่ยง
ปลดภัยพินาศ, คง	เป็นโลกศักดิ์สิริฯ
หากแล่งพระธรรมญาณ	อันธพาลกิจบร
จะครองโลกเบ็นอากร	ให้เลวลักษณะเดร็จฉาน
จะทกข์ทบทงคืนวัน	พิมาคกนบมีประمام
ด้วยเหตุหังการ	เข้าครองโลกวิทยาธรรม
บรรยักษ์พระพุทธองค์	จึงประสังค์ประกอบกรรม
ตามแนวพระธรรมนำ	ให้โลกผ่องผ่องพ้นภัย
เผยแพร่พระธรรมทาน	ให้ไฟศาลาพิชิตชัย
แปดหมื่นสี่พันนัย	อุทศก้าวทั้งปถพี

พ.ท.

๒๕๔๒

ໂລກພຣະສຣີອາຣຍ້ອຍ່ແຄ່ປລາຍຈມູກ

[ຊຸດລອຍປຸນ ອັນກັບ ແລ]

ພຸທ່ອທາສົກຂູ້

ມະລານທິນໂກং ສວນໂມກພຄລາຮາມ ໄຊຍາ

ວັນເສົາຮ່າງທີ ១៩ ເມນາຍນ ພ.ສ. ២៥២៤

ສະຫຼັບຮາບຮົຈາດ

ຂອງຜູ້ມາເຢືນສວນໂມກນີ້ແຕ່ລະບົບ
ແລະ ນາງຈරຍາກຣົນ ອັກຊະຮົກຕົ້ນ

ພິມພົກຮຽທີ ១ : ៥,៥〇〇 ເລີ່ມ

三十 ກັນຍາຍນ ໂຂ້ອຍ

ຈົບບັນທຶກ ៥〇 ປີ ສວນໂມກ

โลกันนาข้า

โลกันนี แต่คณบ้า ไม่น่าอยู่
จงมองดู ให้ดีดี มีข้อขำ
คือตัวกู ที่เกิดอยู่ เป็นประจำ
จงกระทำ อย่าให้เกิด ประเสริฐแล

อย่าปล่อยให้ อารมณ์ได เข้ามาปรุ่ง
เป็นจิตยุ่ง วุ่นวาย หลายกระเสส
ว่างตัวกู จิตก็อยู่ เห็นอโลงแท้
ว่างกแน่ ก็หยดบ้า น่าขำเออ.

พูดคนรู้ๆ กันด้วย

របៀបវាយតាម

ଗ୍ରାମୀନଙ୍କୁ ପାଇଁ ଜରମନ କିମ୍ବା କରମାନ୍ତର ଦେଇଲୁ
କିମ୍ବା କରମାନ୍ତର କାଳରେ କରମନ କାହାରେ ଉଠାଇଲା ଏହାରେ କିମ୍ବା
କାହାରେ କରମାନ୍ତର କାଳରେ କରମାନ୍ତର କାହାରେ କରମାନ୍ତର କାହାରେ

မြတ်နေသံနည်း၊ ကံလွှဲစာချုပ်နည်းနှင့်အပေါ်၏ ဂီ

ເຊື່ອກຕົວ ໄດກໍາທຳຄົນຫາດໄສຄລານທາງນະ ສັ້ນນັມສຽງສັດຕິ
ການ; ມີແຕ່ ອະຮຽນ ສູ່ສັງຫຼຸດສັບດັກຖານຕາໃນຫຼັງ
ຊື່ນີ້ ດີເກີ່ມຢາກູ້ອຸ່ນໄລກປົວມື້ນ. ແມ່ນີ້ກຳທຳຜິດພາ
ອຸດັບໂຮ ຮ່າຮວຍສົວຍາມສັນກາສັນຫາກັນສັດຕິໂຕ ກົດໆເຫັນ
ເວົ້ວວຍສົດໆທີ່ເປົ້າມະນຸດີຈົ່ງໂຮເຄວັດຢືນໃດ ນັ້ນຕັ້ງແຕ່
ເສີມຕົວ ອວຍຫັ້ນ ລັ້ນພາດ ວັດສັງຄນ ເຊື່ອງວັນທີ ສື່ຖືຂຶ້ນພະຍາ-
ຍາ ດັບດັກາມເຕີງວັນທີກົດ ສັດຕາມເກີ່ມຕົວ ແລະຕາງວັນທີມີ້ນັ້ນ
ທັງກັນ ຮະຫວັດຮັບຮັນ ທີ່ມີຄວາມໃຫຍ້ສົມລັດຕິ່ນສູ່ຕົ້ນມີວັນຕົກ
ຄູນສັນ, ດັບໄຫຼືອນຫົວດັບກັນຫົນໃດ ແມ່ນີ້ແມ່ນຫຼື້ນຕິ່ນຕິ່ນຕິ່ນ
ຮູ່ຖືນຈຽນ ໂດຍຮັດຕາ. ອຸດັບໂຮອະຮຽນ ກຳນົດຕິ່ນ ມີອາຈ
ຕະໜີ ຫັ້ນກາງດໍາ ຈາກນີ້ຂອງຫຼັງ ໃດ ໄດກ.

ນາງດູຈະ ອາຈະຄືດວ່າ ຢັ້ນນັມວິນ ສື່ຖືຫຼັງວົນ ດີເລີ່ມໄດ້ໃດ
ລະບົມໃຊ້ໄດ້ໄດ້ເວັນເຂົ້າຂຶ້ນ. ພົມລົຍໃຊ້ເວັນໂຕຫຼາຍຫຼັ້ນ ແລະພິລອຍ
ເວັນຄູນຕາຂລ່ວ ເຕົມໄສ້ຕົກຫລົດວົນກີກະເຫົາດ້ວຍສັກຄະແນີຕີ ດີ
ແລ້ວກັນ ໄດຍໂມຕ້ອລະຄະຕາຍ ໄດກັບຕົວໆ ເຄົ້າລົມນຸ້ມ ທີ່ໄດ້ຄະດູດຢູ່ໃນ
ຈາກພົມງາ ແຕ່ນີ້ແກ້ໄຂຕົວ. ແຕ່ພຽງທີ່ນັ້ນສູ່ຈຽນ: ສຳກັບຫຼັກ
ເພື່ອນກັນ ສັດຕິ່ນຫຼັງວົນ ມີເຫັນຢູ່ໃດໆ ແລະໄຫຼື້ນແມ່ນລົດຫຼາຍແລະ
ມີຄຸລົມ; ເພື່ອກັບຫຼັກ ພົມລົຍແບ່ນສັນຕິພາບກັນໃຫຍ່ ເພື່ອນ
ໄດ້ກົງຫຼູ້ຢູ່ ຕາມຫາໄສແລ້ວດ້ວຍສົງຫຼັງ ໄດຍລາຄົ່ງສູ່ທີ່ເປົ້າ
ກ່າວ ຈຽນ ສັນເລຸດ; ດັ່ງໂດຍມະນາຍົມກັນ ເຊຍເພື່ອເພົ່າຈຽນ ທັກ
ຫອນກັນ ຖັນກະກຳ ຖຸກອຸ່ນຕົ້ນ ເພື່ອ ກຳ ກຳ ປົມມາແບ່ນຈຽນ ສູ່ຫຼັງ
ມານຍັງໆ. ກຽກໄມ້ນັ້ນພົມຊົ່ວ ຈຽນ: ຊື່ນັມເຍົຍແລກ໌ ກຳລົມເຕີເຕີ
ກໍ່ໄວ້ເນື້ອດຕັກຫຼູ້ປະຈົບ ຊົ່ວນີ້.

ରାମ: କୁହାନ୍ତରେ କଗଚିପ୍ରକାଶିଲେ ଉଠିଥିଲୁ କରିବାକୁ
ପ୍ରସରିବାକୁ କରିଲୁ ଏବେଳେ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କରୁଙ୍କୁ କାହାରେ କାହାରୁ
ଅର୍ଥପଥ କରିଲୁ କେବଳତାତିଥିରୁଙ୍କୁ କାହାରୁଙ୍କୁ କାହାରୁ

ເຕີ ລົ້າ ທູ ດັນກຳລັນ ກາຍໄດ້ ສໍາຜັນວິກາງພົກພາບ ເພື່ອໃຫ້
ຮູ້ກຳສັ່ງທີ່ຂຶ້ນ ອະດຸງຖາກຕ່າງໆແກ່ເມືນຄວິງ ເພື່ອມີຫຼືດ້າວຸຍ່າ
ລະດຸງກຳນົງສູງ ພິເສີ່ມ ທູ ທູ ດັນກຳລັນ ກາຍໄດ້ ສໍາຜັນວິກາງໄວ້ຈີ່
ສູງ ບັນເຊົາຕາກາມໃນການຮ່ວມມືນ ດັນໄປແຫວ່ມວິທີ່ ເພີ້ວັນຕີ
ເມືນກັນ ມີ ໂດຍມາກິດໃນໂຄດູຈຳລົງທຶນ ຊັ້ນກໍລຸດ້າດ ຮັມວະ.
ເຂົາມັນດັ່ງນີ້ກົດາຊອກຕັ້ງເຫຼວມວ່າ ຂີ່ ກ່ອງປົງ ແລ້ວເຫັນມາມຽດຕາວອງຕົວ
ຕີ ທູ ດັນກຳລັນ ກາຍໄດ້ ຖີ່ສໍາຜັນວິກາງ ແຕ່ໃຫ້ລັກປະນະໃໝ່
ຈະມີມົນນີ້ໃຫ້ເວົ້າກັບ ແກ້ວຂົດ ໄດ້ລວມເສີ່ມຮັມວະ ຈັ້ນຮັບ. ທີ່
ດົມມີມີວິກາງ ກໍາໂດຍເຫັນນີ້ ໂດຍຖຸກ ກ່ອງປົງ ໂດຍກຳປົດບໍາມ ຕ່າງໆຢ່າງ-
ສົດ ນີ້ມີເວັນໃນການຮ່ວມມືນ ພະຍົບໃຫຍ່ໄວ້ຕ່າງໆ ສັ້ນມາກັນຕົກຫຼຸດ-
ດັກວັນ ເພີ້ວັນໄກຕີ ທີ່ ດີ່ມີເອົາ ເວົ້າ ດັ່ງລົບຮັມວະ.

ກົດຮອບ ກອງ ດີລັກ ປ່າຍຸນ ມີຄະນະ ທີ່ມີຢູ່ກາງໄດ້ຢ່ວນໄຟ້ໂທ່ານັ້ນ
ຄື່ອງເລີ່ມໂປ່ງຫຍາກແຮງຮວມ. ກາງຂໍ້ມູນທຸກຄົນ ໂດຍເລີນໂປ່ງຫຍາ
ກາງຮຽນ ຍ່ອມເປັນກົດລົດໃຫຍ່ແລ້ວ ແລະສູດທະວີ. ພົບໃຈ
ກາງຄົດຕະພິມພົນໃຫຍ່ຮ່າງຮວມ = ທີ່ມີເຕັມເກີງກ່ອນ ລະຫວ່າງຈົບປະ
ໄດ້ຮັບເຕັມ ດາວວົກການປະສົງດົກ ຫັດເຖິງກຳຕົງດົກລັບໂລກວິໄລວີ ແກ້ວ
ຊື່ຫຼັງແຕ່ ມີຫຼັງເອົາຮູ່ ໂດຍຖຸກແຕ່ຖຸກມົນເຕີກ. ອັກເຕີກຂອງລູ້
ໂພນາກ ນີ້ແຈ້ງໜີ້ ດັກ ເນື້ອງລັບເປັບ.

Wmnoo Dymond

ମନ୍ଦିରରୀତି, ଶ୍ରୀ
କଣ୍ଠାନ୍ତିରୀତି ୬୫୬

สั่งสำคัญที่พากันมองข้าม ครั้ง ๒

เสาร์ ๑๕ เมษายน ๒๕๖๔

ถนนหินโคน สวนโนนกษา

โลกพระศรีอริยออยุ่แค่ปลายจมูก.

ท่านสาครุชน ผู้มีความสนใจในธรรม ทั้งหลาย,

การบรรยายประจำวันเสาร์ แห่งภาควิชาบูชาเป็นครั้งที่ ๒ ในวันนี้ อาทมาภัยยังคงกล่าวด้วยเรื่อง สั่งสำคัญที่พากันมองข้าม ต่อไปตามเดิม. ส่วนในครั้งนี้จะได้กล่าวโดยหัวข้ออย่างว่า โลกพระศรีอริยอญน้อยแค่ปลายจมูก.

การกล่าวเช่นนี้ คงทำให้เกิดความรู้สึกกระวนกระวายกระทบกระทบหึ้นในใจของบุคคลหลายคนก็ได้ เพราะไม่มีใครพูดอย่างนี้; พดกันแต่ว่า ศาสนาพระศรีอริยตั้งรืออึกหลายพันปีหลายหมื่นปีจึงจะมาถึง. อาทมาภัยพูดว่า โลกพระศรีอริยออยุ่แค่ปลายจมูก ก็จะหาว่าพูดเล่นพูดเพ้อๆ ไป พูดอย่างไม่รับผิดชอบ.

อาทิตย์ขออธิบายว่า พุดอย่างรับผิดชอบพุดอย่างดังใจจริง พุดอย่างที่จะให้ท่านหงษ์หลายมองเห็นเอง ว่า โลกของพระศรีอารย์ เมตไตรยนั้น อยู่แค่ปลายมนุก จริงๆ ด้วย; แต่พวากคนไม่มันนั่นไม่ควรเออ.

ถ้าจะพุดกันเสียให้หมดเป็นคู่กันไปเสียเลยก็ได้ ว่า พระนิพพานน้อยที่หน้าหาก โลกของพระศรีอารย์นั้นอยู่แค่ปลายมนุก. คนโง่เหล่านั้นมองไม่เห็น แล้วก็ไม่รับเอา.

พุดถึงสิ่งที่อยู่ที่หน้าหากก่อน สิ่งที่มันอยู่ที่หน้าหาก เจ้าของมองไม่เห็น มันก็ไม่สำคัญว่ามี; แม้จะมีเพชรอยู่ที่กลางหน้าหาก มันก็มองไม่เห็น. ส่วนโลกพระศรีอารย์นั้นไปอยู่แค่ปลายมนุก; เมื่อตากหงษ์ลูกมองพุงไปที่ปลายจมูกมันก็เห็นแต่ลางๆ, ไม่เห็นรูปของปลายจมูกไม่เชือกคล้องเพงดูเดียวันก็ได้. ลองเพ่งดูที่ปลายจมูกของตน มันก็ยังไม่เห็นโดยสมบัรณ์, หรือเห็นลางๆ อยู่นั่นเอง, จึงเป็นเรื่องที่ต้องพุดกัน จนท่านมองเห็นว่า มันอยู่ที่ปลายจมูกอย่างไร.

การบรรยายชุดนี้ มุ่งหมายจะพุดกันแต่สิ่งสำคัญที่พากันมองข้าม ซึ่งมีอยู่หลายๆ เรื่อง ก็จะได้กล่าวไว้ทีละเรื่องๆ เป็นลำดับไป จนกว่าจะรู้สึกว่าเพียงพอ.

ในครั้งที่ ๑ พุดถึงเรื่องที่มนุษย์ในโลกนี้มองไม่เห็น ความสั้นสุดแห่งมนุษยธรรม หมายความว่า คนในโลกมันมอง

ไม่เห็นความที่โลกหมดมนุษยธรรม; หรือความที่ตัวเองแต่ละคน
ก็หมดความเป็นมนุษย์. คนนั้นแหล่หมดความเป็นมนุษย์มาก
มองไม่เห็นเรียกว่ามองข้าม.

ส่วนวันนี้พอดีส่งท่านเขามองข้ามอีก คือ โลกพระ-
ศรีอารย์ทมอยู่ที่ปลายจมูก แล้วก็มองไม่เห็น.

.....

โลกพระศรีอารย์คืออะไร.

ในชั้นแรกนี้ เรายังจะพูดกันถึงข้อที่ว่า โลกของพระ
ศรีอารย์นั้นคืออะไร กันเสียก่อน

ขอให้เป็นที่ทราบกันทั่วไปว่า ทุกศาส-na มีคติเรื่อง
พระศรีอารย์ เป็นของตนๆ ด้วยกันทุกศาส-na. นั่นนั่นคนทากชาติ
ทุกภาษาในโลก ยอมถือศาส-na ได้ศาส-na หนึ่ง และก็มีคติเรื่อง
ราواันเกี่ยวกับพระศรีอารย์นั้น ไปตามแบบแห่งพระศาส-na ของ
ตนๆ เพียงแต่ว่าเข้าเรียกชื่อไปตามภาษาของศาส-na นั้นๆ.
สำหรับในที่ปะโลเชียน คือศาส-na อินดู ศาส-na พุทธ ศาส-na คริสต์.

ในศาส-na อินดู มีเรื่องกล่าวถึง พระนารายณ์ อวตาร
ปางที่ ๑๐ เรียกว่า กัลกิยาตรา พากยินดูพากนันบอาพระพุทธ-
เจ้าเป็นพระนารายณ์ อวตารปางที่ ๙ แล้วก็อยู่รอกัลกิยาตรา

อันเป็นพระนารายณ์ปางที่ ๑๐ ที่จะมีนา. เข้าพระราลาักษณะกัล-
กิยาตราหรือกัลกรตเทียบกัน ว่าเป็นบรรษัทมากข้าว มาจัดการให้
ทุกอย่างเป็นไปเพื่อความสงบสุขถึงที่สุด. คำพดที่พดกันอยู่ใน
เมืองไทยว่าบรรษัทมากข้าวนี้ เข้าใจว่าคงจะมาจากเรื่องราวนี้ คือเรื่อง
ของกัลกิยาตรา.

เมื่อพระกัลกิหรือพระศรีอารย์ของพากยินดูมาสู่โลกนั้น
ก็หมายความว่าโลกนี้เป็นโลกอย่างที่เราเรียกกันว่าโลกพระศรีอารย์
มีแต่ความสงบสุข ไม่มีความทุกข์เลย, อะไรๆ ก็ได้อย่างใจไป
ทั้งหมด. แต่เขาก็พูดว่าซึ่งอึกหlaysay หมื่นบีเหมือนกัน ไม่ใช่อยู่แค่
ปลายจมูก.

ที่นี่ ในศาสนาพุทธ เรา เอาตามที่เราได้ยินได้ฟังมา ว่า
พระศรีอารย์เนตไตรยจะเป็นพระพุทธเจ้าองค์ที่หนึ่งมาในอนาคต
โลกนี้ ความสงบสุขพระศาสนา ก็มั่นคงร่องเรื่อง ยิ่งกว่าพระศาสนา
ของพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น; ออย่างที่พระพุทธเจ้าท่านได้ตรัสไว้
เอง: มีพระอริยบุคคลมากกว่า, มีอะไรมากกว่า, ส่วนประชาชน
ในโลกนี้มีความสงบสุขอย่างยิ่ง.

รวมความแล้วก็คือ ไม่นี่เรื่องที่จะต้องร้อนใจเลย.
ทุกคนมีความพอใจในการเป็นอยู่: ไม่มีการเบี้ยดเบี้ยน และว่า
 nond ไม่ต้องบีดประตู ทำบ้านทำเรือนก็ไม่ต้องทำประตู ได้ถ้าไม่
ต้องการจะบังลงบัง凸 หมายความว่าเรื่องของ moi คนร้ายนั้นไม่

ต้องกลัว. แล้วก็มีคนดีเหมือนกันหมด, ไม่มีคนพาล, จนกระทั่ง
ว่าพอลังจากบ้านก็จำไม่ได้ว่าใครเป็นใคร, มันดีเหมือนกันหมด,
มันสวยเหมือนกันหมด, มันสุภาพเหมือนกันหมด จนจำไม่ได้ว่า
ใครเป็นใคร. ต่อเมื่อกลับไปถึงบ้านเรือนของตนแล้ว จึงจะรู้จัก
ว่าในภารายของเรานี่สามีของเรา นี่ลูกของเรา; พอลังไปสู่ถนน
แล้วจำกันไม่ได้ว่าใครเป็นใคร เพราะมันดีเสมอ กันไปหมด. ว่า
ต้องการอะไรก็ได้ มีต้นไม่พิเศษที่เรียกว่ากัลปพฤกษ์อยู่ทุกทิศ
ต้องการอะไรก็ไปเอาได้ที่ต้นไม้นั้น ทกอย่างสะดวกสบาย แม้ที่
สุดแต่คุณนาคมการไปการมา ถึงกับว่าน้ำในแม่น้ำนั้นไหลลงข้าง
หนึ่ง ให้ล้นข้างหนึ่งเพื่อสะดวกแก่คนที่จะใช้เรือ.

มีรายละเอียดมาก ไม่ต้องเอามาพูดให้มันมากมาย ล้ำปาก
เปล่าๆ เอาใจความสรุปแต่เพียงว่า ไม่มีความทุกข์ ทุกคนอยู่กัน
เป็นผ้าสุก ไม่มีอันธพาล ไม่มีศัตรู, ทุกอย่างได้อย่างอกรอย่างใจ.
คนก็ต้องการปราณາที่จะเกิดให้ทันศาสนาพระศรีอารยเมตไตรย
กันเป็นอันมาก มีคำแนะนำไว้ด้วยเสร็จ ว่าต้องทำอย่างนั้นด้องทำ
อย่างนี้ แล้วก็จะไปเกิดทันในศาสนาของพระศรีอารยเมตไตรย;
แม้ที่สุดแต่บ่ชามหาชาติด้วยดอกไม้พันดอก หรือว่าฟังให้ครบ
คำสอนทงพันพระคณา อย่างนั้นเป็นต้น, ก็เรียกว่าอยู่ในพวงที่
จะให้ได้เกิดทันในพระศาสนาของพระศรีอารยเมตไตรyd้วย
เหมือนกัน.

ท่านก้ามดึง ศาสตราจาริสเตียน ที่เป็นศาสตราที่มีคนนับถือมากในโลกนี้ ก็มีเรื่องเกี่ยวกับพระคริอารีย์เมตไตรย เรียกชื่อตามภาษาเบรู ที่เป็นทั้งของศาสนาพิว และศาสนาคริสเตียนนั้น เรียกชื่อว่าพระ เมสิอา เมสิอา พึงดูคล้ายๆ กับเมตไตรโยุมาก แต่จะเป็นคำเดียวกันหรือไม่ ไม่แน่ใจ เมสิอา เมสิอา กับเมตไตรโยุคล้ายกันมาก,

ศาสนาพิว ซึ่งพากคริสเตียนก็ยอมรับ ก็มีคำกล่าวว่า พระเมสิอา นั้นจะมาบังเกิดในโลกมนุษย์; แล้วจะทำให้ชาวยิวทั้งหลายพ้นจากบัญชา, พ้นจากความทุกข์โดยประการทั้งปวง, รายละเอียดมีเขียนไว้ชัดในพระคัมภีร์. พากยิวทั้งหลายก็ต้องการเป็นอย่างยิ่ง ว่าให้พระเมสิਆมาเกิด แล้วเราจะมีความสุขกันสูงสุดสมบูรณ์.

ที่นี้พอพระเยซูเกิดขึ้นในโลก ประกาศพระองค์ว่าเป็นเมสิอา คือเป็นพระคริอารีย์เมตไตรยในภาษาไทยเรา พากยิวเขาไม่ยอมรับ. เขาหาว่าขึ้นอ หลอกลวงกันต่อหน้า ดูหม่น-ดูถูก กันอย่างยิ่ง ไม่ยอมรับพระเยซูว่าเป็นเมสิอา แล้วหารือ จนกระทั่งจับพระเยซูไปตรึงกางเขน คือปักเสีย นั่นแหลกพากยาธรรมดา. ผู้ประกาศตัวเป็นเมสิอา ก็ถูกคนในศาสนาที่มอยู่ก่อนที่มีอยู่ในเวลาตนนั้น จับไปปักเสีย ก็เป็นอันว่าไม่สำเร็จ. แต่ทางผู้คริสเตียนก็ถือว่าพระเยซูเป็นเมสิอา สลักชีวิตของพระองค์เพื่อช่วยให้คนที่ไม่เชื่อนั้นยอมเชื่อได้ ว่าพระเยซูเป็นบุตรพระเจ้า

หรือว่าเป็นพระเมสิยา พระเยซูไก่เมเนียด้วยชีวิตของพระองค์ เพื่อให้รู้ข้อนี้ แต่ก็ไม่สำเร็จ ถึงกับต้องเสียพระชนม์ ก็เป็นอันว่า ไม่สำเร็จ.

นี่เราจึงเห็นได้ว่า ทุกๆ ศาสนา ล้วนแต่มีเรื่องราวเกี่ยวกับพระคริสต์อารยเมตไตรย นั้น ยังไม่ประสบความสำเร็จตามที่หวังกัน หรือตามที่กล่าวไว้ในคัมภีร์. เดียวนี่อาตามากกว่า โลกพระคริสต์อารย์อยู่แล้วหลายจมูก คุณมองไม่เห็นเอง.

นี่อาศัยอะไรเป็นเครื่องกล่าว ก็อาศัยหลักพระธรรมตามที่อยู่ เป็นหัวใจอันเล็กของพระศาสนานั้นๆ. ถ้ามีการปฏิบัติให้หลักงงหัวใจของศาสนาแน่นแล้ว ก็จะเกิดพระคริสต์อารยเมตไตรยแห่งศาสนานั้นๆ ขึ้นมากันที.

อะไรเป็นหัวใจของศาสนานั้นๆ ทักษะ พฤติ ลักษณะ ของบุปผาไปยัง ความรักผู้อ่อน นี่ขอให้ทุกๆ ท่านช่วยจำคำนี้ มืออยู่เพียง ๓ พยางค์ ว่า รัก - ผู้ - อ่อน นั้นเป็นหัวใจของพระศาสนาทุกศาสนา. เมื่อได้หัวใจของพระศาสนาทุกศาสนา ได้รับการปฏิบัติ เมื่อนั้น ศาสนาพระคริสต์อารยเมตไตรย หรือว่าโลกของพระคริสต์อารยเมตไตรย ก็จะเกิดขึ้นทันที ทันนั้นและเดียวันนั้น.

แต่คงจะมีคนค้านว่า มันเป็นไปไม่ได้เสียอีก ที่จะให้คนในโลกทุกคน มีความรักผู้อ่อนข้นมาพร้อมๆ กัน. อาตามาไม่ได้

พดถึงว่ามันจะทำได้หรือไม่ได้ แต่พูดว่า โลกของพระคริอาร์ย
หรือศาสนายังพระคริอาร์ยนั่นมันอยู่ที่นี่ อยู่ตรงที่เมื่อทุกคนมั่นรัก^๔
ผู้อื่น ขอให้ช่วยคิดดูหน่อย ศาสนาไทนๆ ก็สอนเรื่องเมตตากรุณา
แล้วการกุศล.

คำว่า เมตตาเหยียบ ก็แปลว่า ความรัก หรือ ผู้มีความรัก^๕
หรือเนื่องกันอยู่กับความรัก หรือเมตตามันนี่เอง. คำว่า เมตตา
เราชอบแปลว่าเมตตา ไม่แปลว่า ความรัก; แต่คำว่า เมตตา
ก็นคือ ความรัก เพียงแต่ว่าไม่ใช่ความรักอย่างกรรมลัทธิ์ เป็น
ความรักอย่างบริสุทธิ์ด้วยธรรมะ.

คริ ก็แปลว่า สวยสลดลงงาน, อารยะ ก็แปลว่า
ประเสริฐสูงสุด, คริ อารยะเมตไตรย ก็คือ ความรักผู้อื่น หรือ
ความเป็นมิตรกันอย่างสูงสุดสวยสลดลงงาน. คำว่า พระคริ-
อารยะเมตไตรย ไม่มีความหมายอะไร นอกไปจากว่า รักผู้อื่นอย่าง
สูงสุดสวยสลดลงงาน; เมื่อได้มีความรักผู้อื่นถึงที่สุดอย่างนั้น เมื่อ
นั้นหรือที่นั้นก็จะเป็นโลกพระคริอาร์ยขึ้นมาทันที.

นท่าตามานอกกว่า เป็นสิ่งที่ท่านหงษ์หลายพ่อจะมองเห็น
ได้ ว่าถ้าทุกคนมีความรักผู้อื่น แล้วจะเป็นศาสนาพะระคริอาร์ย
ขึ้นมาอย่างไร.

ความรักผู้อ่อนหวานไก้ยาก.

ในชั้นต้นนี้ ขอให้ทำความเข้าใจ เกี่ยวกับคำว่า ความรักผู้อ่อน ให้ถูกต้องกันเสียก่อน; รักลูก รักเมีย รักพัว รักหลาน เหล่านี้ไม่ใช่รักผู้อ่อน มันคือความรักตัวที่แบ่งภาคออกไปอยู่ในคนเหล่านั้น; ในสิ่ง ในเมีย ในพัว ในอะไรก็ตามເຄ้อง มันเป็นเรื่องรักตัว หรือตัวนั้นเอง ที่มันแบ่งภาคออกไปเป็นคนนั้นๆ อยู่. ภารยาสามีไม่ใช่มีความหมายแห่งความเป็นคนอ่อน มันมีความหมายแห่งความเป็นตัวกุญแจ หรือของกุญแจนั้น รักลูก รักเมีย รักพัว นี้ไม่ใช่รักผู้อ่อน.

ที่สืบเชื้อสายกันมา เพื่อเล่นการพนัน เพื่อคลอปั้น เพื่อนอะไรก็ตาม นักไม่ใช่รักผู้อ่อน; เพราะมันยังมีความหมายเป็นตัวเอง ที่แบ่งภาคออกไปเป็นผู้นั้นที่เรารัก; มันก็ยังเป็นเรื่อง ตัวกุญแจ ไม่เรียกว่ารักผู้อ่อน. ต่อเมื่อรักผู้นั้น ก็ตามความหมายเป็นอะไรกันเลยก็ โดยบริสุทธิ์ใจไม่มีประโยชน์อันใดเป็นเครื่องลากจูงหรืออกพัน นั่นจึงจะเรียกว่ารักผู้อ่อน. ขอให้เข้าใจคำว่า รักผู้อ่อนนี้ให้มันถูกต้องอย่างนี้.

ที่สืบหาดู ความรักผู้อ่อนน้อยที่ไหน? ทุกคนลองตั้งใจเดียว จะค้นหาความรักผู้อ่อนของตน. ตนเคยรักผู้อ่อนบางใหม่? ไม่ใช่เรื่องรักลูก รักเมีย รักพัว รักเพื่อนเล่น เพื่อนกินนั้นเลิกไปหมด รักผู้อ่อนโดยบริสุทธิ์นั้นจะมีไหม? มันอาจจะ

ห้าไม่พบ เนื่องกับที่มีของดูแลอยู่มากขึ้นตัวไม่เห็นแน่นแหลก;
มองดูแลอยู่มากของตัวไม่เห็น ทุกคนจะเป็นอย่างนี้, แล้วก็มอง
หาความทั่วรักผู้อื่นไม่พบ เช่นเดียวกัน.

อาตามาเปรียบเทียบว่า ความรักผู้อื่นในโลกนี้จุบันนี้
แทนจะหาไม่ได้ ถึงกับว่า จะหามาทำยาหยดตาก็ยังไม่ได้; ออย่า
ว่าแต่จะเอามาไว้ดูเล่นเป็นซันเป็นอันให้ชื่นใจเลย หามาทำยา
หยดตาก็แทบจะหาไม่ได้ ความรักผู้อื่น; เพราะมันเต็มไปด้วย
ความเอาเปรียบ การเบี้ยดเบี้ยน ออยู่ในที่ทุกหนทุกแห่งทั่วไป
ทั่วโลก มันไม่มีความรักผู้อื่นเลย. เข้าใจว่าคงจะมองเห็น และ
ยอมรับในข้อนี้ ถ้าไม่ยอมรับก็ลองไปหาด ใครมันรักผู้อื่นจริงๆ
ที่ตรงไหนบ้าง? นี่มันไม่มีความรักผู้อื่น โดยสัญชาตญาณก็ว่า
ได้ โดยสัญชาตญาณนั้นมันไม่มีความรักผู้อื่น ความรักผู้อื่นนั้น
มันเป็นสัญชาตญาณ.

ไม่รักผู้อื่นจะเป็นภัยเบียดเบียนกัน.

กล่องคิดดูว่า ทำไนเรางึงไม่รักผู้อื่น? ไม่รักผู้อื่น
เพราะว่ามันสวยกว่าเรา; นี่พวกรู้หนูงจะเป็นมาก; เราไม่ยอม
รักเขาระยะเขาระยะกว่าเรา, หรือเขากะแต่งตัวสวยกว่าเรานี่ ก็ไม่
ยอมรักผู้อื่น, หรือเขารวยกว่าเรา เราก็ไม่รักเขาระยะเราระยะ

เข้า. เขาจะมีอะไรเสนอเรา เก่งกว่าเรา เราเก็บอยู่อิจฉาเข้า.
 ความคิดมันเป็นไปในทำนองนั้น มันจึงไม่รักผู้อื่น; เลยเป็น
 เรื่องที่ปรากฏชัดอยู่ในที่ทั่วไปทุกคุกทุกสิ่ง ว่ามนุษย์มันไม่รัก
 กันในฐานะผู้อื่น นอกจากเป็นผู้มีประโยชน์ร่วมกัน. นัมัน
 กลายเป็นตัวเอง, เป็นส่วนหนึ่งของตัวเองไปเสียแล้ว มันไม่ใช่
 ผู้อื่นเสียแล้ว. จะนั้น คำสอนในระดับศีลธรรมอันแรกที่สุด ก็
 คือการสอนแนะนำซ้ำแจงให้รักผู้อื่น.

คำสอนแรก มีขึ้นมาในโลกนี้ ๕๖๔ ปีบัญชาเนื่องมาจาก
 การที่คนไม่รักกัน. ผู้มีบัญญาที่จะเป็นผู้นำได้ เขามองเห็น
 ลักษณะอันนี้ ว่าคนไม่รักกัน; เช่นว่า เมื่อไม่รักกัน มันก็
 ผูกัน ติกัน ทำอันตรายกัน เพราะมันไม่รักกัน, เมื่อไม่รักกัน
 มันก็ หไมย ปลื้น ยกยก หลอกหลวง อะไรก็ตาม เพราะ
 มันไม่รักกัน แล้วมัน ล่วงละเมิดของรักของใคร่ของผู้อื่น ใน
 ทางประเวณี มันทำลง มันทำได้ถึงคอ เพราะว่ามันไม่รักผู้อื่น,
 แล้วมันก็พูดเท็จได้ทุกอย่าง หลอกหลวงได้ทุกอย่าง เพราะมัน
 ไม่รักผู้อื่น, หรือว่ามันปล่อยให้เกิดความสะเพร่าเลินเล่อ กระทบ
 กระทงผู้อื่น ด้วยความไม่มีสติสมป+-+-ญญา หรือไปกินน้ำมาที่
 ทำให้สูญเสียสติลงบุกตีนี้ มันก็ไม่เห็นแก่ผู้อื่น.

นี่เมื่อมัน ไม่รักผู้อื่น มันก็มีเจ้า ลักษณ์โนยเข้า ผิด
กาเม ของเข้า โกรหกหลอกหลวง เข้า กระทบกระทั้งเบี้ยดเบี้ยนเข้า
ด้วยการ ไม่นังคับตัวเอง ด้วยความสะพร่า.

รักผ่อนแล้วจะมีคลาได้ทุกบ้ำ.

ฉะนั้น สอนเรื่องรักผู้อื่น เป็นหลักสำคัญขึ้นมา นับว่า
ฉลาดมาก ที่สอน ให้ทดสอบเพียงขอเดียวว่า รักผู้อื่นเท่านั้นแหล่
แล้วมันจะเป็นคลาห้าขั้นมา หรือศีล้อกิจก็ข้อก็ได้ ขยายให้กว้าง
ออกไป.

เดียวเนี่ยรักเห็นได้ว่า เพราะ ไม่มีไครรักในโลก
บั้งบันนั้น มันจึงเต็มไปด้วยการช่า การโนย การล่วงละเมิดของ
รักของผู้อื่น การหลอกหลวงและการกระทบกระทั้งกันด้วยความไม่
มีสติสมปชัญญะ. ฉะนั้นบอกว่า ศีลมนต์ด้วยตนขึ้นมาในโลกจะ
กระโน้น ด้วยความรักผู้อื่นเพื่อบรร่องกันความลวงหวาน ๕ ประ-
การ ที่เราเรียกว่า ทุศิล ๕ ประการ อย่างเดียวนี่.

ทันมนกเป็นมาได้โดยยาก ความรักผ่อนที่เขأتั้งตันกัน
มาตั้งหน้ายนบุหลายพันปีมา นักเป็นไปไม่ได้ จนกระทั้ง
บั้ง แต่พูดได้ว่า มันจะบริบูรณ์สมบูรณ์ เมื่อถึงวันที่เกิดพระ
ศรีอารยเมตไตรย, คือ กนถอศาสนาระศรีอารยเมตไตรย;

หมายความว่าทุกคนนี้มีความรักผู้อื่น ถึงขนาดสมบูรณ์ที่สุด นั่น
นี่ คือวันที่โลกพระศรีอารยเมตไตรย, วันที่เป็นศาสนาของ
พระศรีอารยเมตไตรย. ดังนั้น ความรักผู้อื่นนั้นยังไม่สมบูรณ์ จน
กว่าจะถึงวันของพระศรีอารยเมตไตรย.

เรามาสร้างโลกพระศรีอารยเมตไตรย สร้างวันพระศรี-
อารยเมตไตรยกันได้ ด้วยรักผู้อื่น. ถ้าทุกคนที่มีอยู่ในโลกนี้ใน
ปัจจุบันนี้ นิความรักผู้อื่น โลกนี้จะกลายเป็นโลกพระศรี-
อารยเมตไตรย ขึ้นมาในพริบตาเดียว คือหันทีที่ทุกคนในโลกมีความ
รักผู้อื่น โลกนี้จะกลายเป็นโลกพระศรีอารยเมตไตรyx ขึ้นมา
เหมือนกับชั่วเบ็ดสิบทาไฟແป็บเดียวเท่านั้น. นี่จะเรียกว่าอย่าแค่
ปลายจมูกหรือไม่ถ่องไปคิด มันเป็นสิ่งที่ทำได้อย่างนี้ เป็นสิ่ง
ที่ถ้าทำแล้วทำได้อย่างนั้น ทันเมื่อไม่ทำก็ตามใจ; เมื่อไม่มอง
เห็นมันก็ไม่ได้ทำ. แต่บอกความจริงอย่างหนึ่งว่า อยู่แค่ปลาย
จมูก คือมันใกล้ๆอยู่ตรงนี้ แต่ว่ามันไม่ได้ทำ.

รักผู้อื่นแล้วแก้ไขภัยหาได้หากเรื่อง

ฉะนั้น ถ้าเราต้องการให้โลกนี้กลายเป็นโลกพระศรี-
อารยเมตไตรย ก็ไปช่วยกัน ทำให้เกิดความรักผู้อื่น ขึ้นมาเท่านั้น
แหลก แล้วก็ค่อยๆเป็นค่อยๆไปก็ได้; ใช้เวลาไม่เท่าไรก็รัก
ผู้อื่นกันทั่วโลก.

เดี่ยวน้องค์การโลก เช่นองค์การสหประชาชาตินั่นเข้า
ไม่ผันไม่นึก ไม่ผันในเรื่องนี้ กลับจะไปนึกผันในการทำให้เกิด^๒
การแตกแยก เกลี่ยดซังเอาเปรียบกันมากขึ้น ไม่ได้ผันไปในทาง
ที่จะให้คุณ หรือประเทศในโลกแต่ละประเทศนี่รักกัน มันก็
ไม่มีความรักผู้อื่นอยู่ในโลกนี้.

นั้นรูปแบบของประเทศไหนก็ไม่ผันถึงเรื่องรักผู้อื่น; มัน
เป็นศีลธรรมที่เด็กนิ่งไปก็ได้. เขาจะไปแก้ปัญหาของประเทศ
ด้วยเรื่องเศรษฐกิจบ้าง ด้วยเรื่องการเมืองบ้าง การทหารบ้าง
อะไรบ้าง ก็แล้วแต่; แต่ไม่ใช่เรื่องศีลธรรม. เขาไม่เห็นว่า
ศีลธรรมจะช่วยแก้ปัญหาของประเทศชาติได.

นี่อาจมายืนยันว่า ถ้าไม่เน้นศีลธรรม โดยเฉพาะ ความรัก
ผู้อื่น แล้ว เรื่องเศรษฐกิจนั้นแหลมมันจะเลวร้ายที่สุด, มันจะเป็น^๓
ภัยแก่มนุษย์มากที่สุด. เรื่องการเมืองนั้นแหลมมันจะเลวร้าย
ที่สุด, เป็นสิ่งเสียดจัญไรในโลกที่สุด จะทำให้โลกนี้เต็มไป
ด้วยความเดือดร้อน ระส่ำระสาย. เรื่องอะไรทุกๆเรื่อง ถ้า
มันไม่เน้นอยู่ด้วยศีลธรรม มันก็กลายเป็นเรื่องทำลายโลกทั้งหมด.

ฉะนั้น เรื่องเศรษฐกิจ เรื่องการเมือง เรื่องการทหาร
เรื่องอะไรที่บุคคลนั้นกันนั้น ไม่ดูให้ดี ว่ามันประกอบอยู่ด้วยศีล-
ธรรมหรือไม่? ถ้ามันประกอบอยู่ด้วยศีลธรรมแล้ว แน่นอนมัน
ก็มีประโยชน์, เป็นอุปกรณ์ของศาสนาของพระศรีอารยเมตไตรย

ได. แต่ถ้ามัน ไม่ประกอบไปด้วยศีลธรรมแล้ว มันเป็นศัตรูอย่าง
ยิ่ง; ดังนั้นเราจะต้องนึกถึงความรักผูกอัน.

รักผูกอันแล้วโลกจะส่งบเนี่ยน.

เดียวศีรษะภิกจิในโลก หรือในประเทศ ในหมู่บ้านนั้น
มันเดี๊ยวนไม่ได้ เพราะว่ามันไม่มีครรภ์คริคร มนุคยอมแต่จะเอา
เปรียบด้วยศีรษะภิกจันนเอง. การเมืองมนักเดี๊ยวนไม่ได้ในโลกนี้,
ไม่ว่าในประเทศไหน; เพราะว่ามันไม่มีครรภ์คริคร มนุนี้แต่
คนจะเอาเปรียบ จะสูบเลือดสูบเนื้อผ่อน.

ฉะเชิงขอให้มองกันในข้อนี้ว่า ศีลธรรม ซึ่งมี รากฐาน
อยู่ที่การรักผูกอันนั้นแหล่ง จะช่วยให้โลกส่งบเนี่ยนเป็นสุข เป็น
โลกพระศรีอารย์ได้ทันที เมื่อเราทุกคนรักผูกอัน. ก็ลองคิดดู
โดยเปรียบเทียบว่า บางเวลาเรานั่งอยู่ท่ามกลางญาติ ญาติอันเป็น
ที่รักของเรารา บิดามารดา พี่น้องน้าา ญาติทั้งหลายที่เป็นที่รัก
ของเรา. เราจะนั่งอยู่ในท่ามกลางญาตินี้ เรามีความรู้สึกปลดภัย
สบายใจสักเท่าไร. นั้นแหล่ง แล้วก็ไปคำนวณดูเอาเอง ว่าใน
ศาสนายังไงเมตไตรยนั้น เรามีความสุขใจอย่างยิ่ง; เมื่อน
กับว่า นั่งอยู่ท่ามกลางญาติ. นี้พ่อจะเข้าใจได้ หรือมองเห็นว่า

มันอยู่แค่ปลายจมูกนี่. ถ้าเรามีความรักผู้อื่น ก็จะเท่ากับว่าทุกคนเป็นญาติ และนั่งอยู่ท่ามกลางญาติ.

หรือจะพอด้วยอุปมาอีกสักอุปมาหนึ่งว่า ถ้าทุกคนรักเรา เหมือนแม่ของเรารักเรา เราจะเป็นอย่างไร? แม่ของเรารักเรา อย่างไร เท่าไร นั้นพожะเข้าใจได้. ที่นี่ถ้าว่าทุกคนในโลกรักกัน หรือรักเรา เหมือนกับแม่ของเรารักเรา เราจะเป็นอย่างไร? ในที่นี่เรามายังคงแม่ตามปกตินะ "ไม่ใช่เมวิกฤตบางคน ที่ม่าลูกของตัวก็ได้; นั้นไม่ใช่แม่ในที่นี้ แม่ตามปกติรักลูกอย่างไร เราหมายถึงแม่ชนิดนี้.

ถ้าทุกคนรักเรา เหมือนแม่ของเรารักเรา ในโลกนี้ เรา จะเป็นอย่างไร? มันมีแต่ความแน่ใจ ความไว้ใจ ความสบายนิจ อย่างยิ่ง; นั้นแหล่คือความสุขในทางจิตใจ แห่งความหมาย ของคำว่า ศรีอรยเมตไตรย.

เมตไตรย แปลว่า ความรัก หรือ ความเบ็นมิตร, เนื่องกันอยู่ หรือ ออาศัยกันอยู่กับความเบ็นมิตร. คำสอน พระศรีอรยเมตไตรย คือคำสอนที่ออาศัยอยู่กับความเบ็นมิตร ขันเดิศ ขันประเสริฐ ขันสูงสุด. นี้เราก็เปรียบเทียบได้ โดยที่ว่ามันมีแต่คนรักกัน เราลงอยู่ในท่ามกลางบุคคลที่รักเรา เหมือนกับแม่รักเรา และเราจะมีความสบายนิจ อีกอื่นใจสัก

เท่าไร ก็ไปคิดดูเอง. นี่ส่วนเดียวที่น่าประณานาของศาสนาพระศรีอารย์เมตไตรย.

ศาสนาพระศรีอารย์ได้ต้องปลูกผึ้งความรักผู้อ่อน.

ฉะนั้นเรารายจะช่วยกันสร้างศาสนาพระศรีอารย์เมตไตรย ด้วยการปฏิบัติเพียงข้อเดียว ก่อรักผู้อ่อน. แต่ทุกคนคงจะสั่นหัวว่ามันยาก, จะไม่ยอมรับปฏิบัติตัวยังไง. อย่างอาทิตย์จะขอร้องซักชวน ว่าเดี่ยวนี้เรามาตั้งใจสามารถปฏิญาณกันลักษ้อหนึ่งว่า รักผู้อ่อน มีใจจะเอาบ้าง? อาทิตย์เชื่อว่าที่นั่งอยู่นั้น คงไม่มีคนที่กล้ารับเอา; เพราะไม่ไว้ใจตัวเอง, เพราะไม่เชื่อว่าตัวเองจะทำได้, เพราะมองเห็นแล้วมันยากเหลือประมาณ.

แต่ถ้าต้องการศาสนาพระศรีอารย์ก็ต้องช่วยกันหน่อย ไปปรึกษาหารือกันใหม่ ทำให้มีข้อมาให้จันได้ : ปลูกผึ้งความรักผู้อ่อน โดยการชี้แจงให้เห็นคุณค่าอันสูงสุดของคำคำนี้ ของความรักผู้อ่อน; เรียกว่าเกลียกล่อม, ช่วยกันเกลียกล่อม ให้เกิดความเข้าใจ ความพอใจ ในความรักผู้อ่อน. จะเป็นไปได้หรือไม่ ก็ฝากไว้ให้ไปค่านวนดูเอง อันอาจ จะนี้ได้ทั้งโดยทางเกลียกล่อม ชี้แจง ชักจูง สั่งสอน แนวทางหนึ่ง; อีกทางหนึ่ง ก็คือ การบังคับ.

อย่างสมัยไกล้า พุทธกาล สมัยที่เรียกันว่า สมัยพระเจ้าอโศกมหาราชนั้น พระเจ้าอโศกมหาราชมี การบังคับให้ เมตตาธารกษุ่อน กระหงสัตว์เดรัจนา ปราภูเบ็นหลักฐานอยู่ใน หินสลัก ตามหน้าผาบ้าง ตามแท่งศิลาบ้าง เป็นคำของพระเจ้า อโศก บังคับให้ต้องประพฤติกระทำ ชนิดที่เป็นการรักผู้คน นี่เรียกว่า โดยการบังคับ ก็ยังมีทาง แต่ในสมัยนี้เข้าบูชาประขา ริปไตย บังคับกันไม่ได้ มันก็ยังต้องปล่อย.

รักผู้คนคืออะไร.

อาตามาขอให้พิจารณา กันจะเอيدสักหน่อย ถึงค่าว่า รักผู้คน จะใช้คำพด ๕ คำ ที่เป็นหัวข้อ เรียกว่าเป็น ตรรกะ ของพุทธบริษัทอีก็ได้ หรือว่าตามความสะดวกสำหรับพากเรา โดยตั้งค่าตามว่า คืออะไร? จากอะไร? เพื่ออะไร? โดยวิธีใด? คือหลักรูปโครงของอริยสัจจ์ ๕ นั้นเอง.

เมื่อถามว่า รักผู้คน นั้น คืออะไร? ก็อย่างจะตอบว่า รักผู้คนนั้นคือจิตที่พัฒนาแล้วคงที่สุด. จิตที่ยังไม่ได้พัฒนา ไม่ มีทางที่จะรักผู้คน; จิตที่พัฒนาขึ้นมาบ้างแล้ว มันก็รักผู้คน แต่ ก็ยังไม่พอ. จิตที่พัฒนาแล้วถึงที่สุดเท่านั้นแหล่ จึงจะมีความรัก ผู้คนเต็มตามความหมาย; หมายความว่า ได้มุตติหลุดพ้นจาก

เครื่องกักขัง. จิตใจของคนธรรมดานั้น ติดคุกติดตะรางหรือ
เครื่องกักขัง อญ্তตลอดเวลา มันออกแบบรักผู้อ่อนไม่ได้ เพราะมัน
ติดคุกติดกรงบังอญ្យ. คุณนี้คือความเห็นแก่ตัว.

ความเห็นแก่ตัวเป็นสัญชาตญาณ แล้วก็พอกพน

มากขึ้นๆ ตั้งแต่แรกเกิดมาจนถึงปัจจุบัน มันก็มีความเห็นแก่ตัว
เต็มที่. จิตมันถูกขังอยู่ในคุกนั้นแหล่ะ ความเห็นแก่ตัวมันไม่มี
อิสรภาพที่จะออกแบบรักผู้อ่อนได้; ฉะนั้นจึงไม่มีความรักผู้อ่อน
สำหรับจิตที่ถูกขังอยู่ด้วยความเห็นแก่ตัว. พระอรหันต์เท่านั้น
แหล่ะ ที่จะเป็นอิสระ หลุดพ้นออกแบบจากคุกนั้น.

พระอรหันต์จึงง่าย มีความง่าย มีโอกาสง่าย ที่จะรัก
ผู้อ่อน แล้วก็จะรักผู้อ่อนขึ้นมาทันที เป็นอัตโนมัติ ไม่ต้องตั้งใจ.
เรานั้นตั้งใจจะรักผู้อ่อนสักเท่าไร มนักก็ไม่ได้, มันมีอะไรขังเอาไว้
มัดเอาไว้. แต่ถ้าทำลายเครื่องมัด เครื่องขัง เครื่องผูก นั้นได้
หลุดพ้นแล้ว มันก็จะรักผู้อ่อนขึ้นมาทันที และโดยอัตโนมัติ;
เพราจะว่าความรักตัว ความเห็นแก่ตัว มันถูกทำลายไป, มันไม่มี
เหลืออยู่ จิตที่เหลืออยู่มันจะมีแต่ความรักผู้อ่อน; ฉะนั้นความรัก
ผู้อ่อนโดยแท้จริงนั้นแหล่ะ คืออิสรภาพ คือวินิทติ; เป็นอิสระ
แล้ว หลุดพ้นแล้ว เท่านั้นแหล่ะ จึงจะรักผู้อ่อนได้. เดียวนกเป็น
เร่องพยาภูม เบ็นเร่องตรະเตรียม เตรียมการรักผู้อ่อน.

เรามีหน้าที่ที่จะช่วยตัวเองให้หลุดรอด พอหลุดรอดมันก็จะผ่อนด้วย, มันก็ช่วยผ่อนด้วย. จะนั่น หนาทบของมนุษย์จะมีเพียงว่า ช่วยตัวเองให้รอด, ช่วยผ่อนให้รอด; ช่วยผ่อนให้รอด นั้นต้องทำด้วยความรักผูกัน ซึ่งอยู่ตอนสุดท้ายของการทำลายความเห็นแก่ตัว.

สรุปความว่า ความรักผูกันนั้น ก่อให้พัฒนาลงที่สุดจนหลุดพ้น, ได้รับอิสรภาพ จากความผูกมัดของกิเลสแล้วเท่านั้น พดเป็นภาพอปมา กว่า มันหลุดจากคุกตะรางแห่งความเห็นแก่ตัว, แล้วมันก็จะเป็นเจ้าของโดยอัตโนมัติ.

ความรักผูกันมาจากอะไร?

ถ้าถามว่า ความรักผูกันจะมาจากอะไร? บ่อยครั้งที่จะทำให้รักผูกันนี้ มาจากภายนอก ก็ได้ มาจากภายใน ก็ได้ จากภายนอก ก็คือว่า สิ่งแวดล้อม; แม้กระทั่ง อบรมสั่งสอน อะไรก็ตาม ที่มาจากการสอน, หรือถูกบังคับ ก็ได้ ก็จะเกิดความรักผูกันขึ้นมา.

อย่างว่าในโรงเรียนลูกเล็กๆ เด็กๆ อนุบาลนั้น มีการซักจุ่งเกลียกล่อม กระหง้แغمบังคับอะไรก็ตาม ให้เข้าประพฤติปฏิบูรณ์ในการรักผูกันให้เข้าช่วยเหลือกันและกัน ให้เข้าไม่ทะเล

วิวาทกันนี้. เด็กตัวเล็กๆ นี้ต้องไม่ทะเลาะวิวาทกัน เพราะความรักผูกัน; แล้วให้เข้าช่วยเหลือซึ่งกันและกัน. คนหนึ่งมีสตางค์ ๕๐ สตางค์ หรือบาทหนึ่ง ก็ยินดีที่จะให้เพื่อนที่ไม่มีเลยสักสตางค์ เดียวันนั้น ๕ สตางค์ก็ได้ ๑๐ สตางค์ก็ได้ 旺 ไว้เป็นระเบียบก็ยังได้. นี่เรียกว่าบังคับหน่อย หรือเกลี้ยกล่อมซักจุ่ง, ไม่บังคับเลยก็ได้ ให้ลูกเด็กๆ เหล่านั้นเข้าเกิดนิสัยแห่งความรักผูกันขึ้นมา นักเรียกว่าบังจัยภายนอก.

ที่นี่บังจัยภัยใน มันก็เกี่ยวกับสติบัญญາ ที่เขาจะต้องมีความสัมภารต์สักได้ ด้วยสติบัญญາของเข้า, เห็นประโยชน์ของความรักผูกัน คือความปลดภัย คือความอยู่รอดของเรา, มีการรักผูกันขยายตัวออกไปจนหมดผูกัน. มันก็คงจะแปลกดี เราракผูกันมากขึ้นๆ คือว่ามากออกไปๆ จนหมดผูกัน จนกลายเป็นเราตัวเดียว, เป็นเราตัวรวม ตัวใหญ่ ตัวเดียว, ซึ่งเป็นหลักคำสอนในทางศาสนาด้วยเหมือนกัน. นี่เข้าจะต้องมองเห็นสิ่งลึกซึ้งสุด หรือประเสริฐที่สุด ในข้อนี้ว่าถ้าเราร้อยด้วยกัน ด้วยความไม่ผ่อน พราะ รักผูกัน จนนาลายเป็นเรา ไปเสียหมดนี่ ก็เป็นบังจัยที่จะทำให้เกิดความรักผูกันทอกซง.

การที่สอนโดยหลักว่า เรายืนในโลกคนเดียวไม่ได้ เราต้องอยู่ร่วมกัน; เพราะฉะนั้นเราต้องรักกัน นั้นมันก็เป็นจุดตั้งต้นที่ดี, ให้มันเกิดความรักกันจริงๆ เพียงแต่ว่าไม่เบียดเบียนกัน ไม่ทำอันตรายกัน นั้นมันไม่พอ; ความไม่เบียดเบียนนั้นมันไม่

รักผู้อื่นก็ได้ เพียงแต่สماทานการไม่เบียดเบี้ยน ใครอย่างเดียว
มันไม่สูงถึงขนาดที่รักผู้อื่น; ฉะนั้นเราจะต้องไปให้ไกลกว่านั้น.

เดี๋วนี้เขาก็ยกย่องกันมาก ว่าความไม่เบียดเบี้ยนเป็น
ธรรมะสูงสุด; มหาตมาหานธีประภาศก็องในข้อนี้ หรือว่าโลกใน
ปัจจุบันนี้ ก็มีศัลธรรมมีอะไร ที่พอดังอยู่บ้าง เรื่องความไม่
เบียดเบี้ยน NON VIOLENCE ความไม่เบียดเบี้ยน แต่ไม่ได้เน้น
ถึงความรักผู้อื่น ฉะนั้นความไม่เบียดเบี้ยนนั้น อาจจะเล่นตลก
เป็นไม่รักผู้อื่นก็ได้. เราจะไม่พอใจ เราจะเน้นลงไปถึง
ความรักผู้อื่น ให้ชัดเจน เมื่อรักผู้อื่นแล้วจะทำอะไรบ้าง? มันก็
ทำมากกว่าความไม่เบียดเบี้ยนแหล่ะ มันทำแลยไปถึงความช่วย
เหลือ อื้อฟื้อ ประคับประคอง กันทุกอย่างทุกทาง.

เหมือนกับที่กล่าวในลักษณะของครืออารยเมตไตรย ว่ามี
ตนไม่กัลปพฤกษ์ทุกมุมเมือง ใครต้องการอะไรไปเอาได้ ไม่ขาด
แคลน; ก็ เพราะมนัสนิความรักผู้อื่นเต็มไปหมดทุกมุมเมือง,
หรือว่ามันลงจากบ้านแล้วจากกันไม่ได้ว่าใครเป็นใคร เพราะมนัสนิ
ความรัก เหมือนกับแม่รักเรานั้น อยู่ตลอดเวลาทั่วทุกหนทุกแห่ง^๔
ทุกมุมเมือง. ฉะนั้นการที่อนไม่ต้องบิดประตูเรือนนั้นก็ทำ
ได้นะ, เพราะว่าความรักผู้อื่นนั้นมันมาเป็นประตู หรือมาเป็น
อะไรให้ มาช่วยบ้องกันให้

เรื่องศาสนาของพระครืออารยนั้น มันก็มองเห็นกันอยู่
ชัดๆแล้วว่า มันต้องเป็นไปในยุคสมัยที่โลกเจริญด้วยวิชา

การทางวัดถุ ; ออย่างเดียวนึกเจริญก้าวหน้าทางวัดถุมาก ไปโลก
พระจันทร์ได้ ทำอะไรได้นี้, ประดิษฐ์เครื่องทั่นแรงอะไรได้ไวเศษ
เหลือประมาณ. แต่มันยังขาดความรักผู้อ่อน ; ฉะนั้น เครื่องมือ
เหล่านั้นจะถูกใช้ไปในการเบ็ดเบี้ยนผู้อ่อน เครื่องมืออนวิเศษ
ที่สตบปัญญาของคนสมัยนี้ประดิษฐ์ขึ้นมาแล้ว มันจะถูกใช้ไปทาง
ทำลายผู้อ่อน เพราะว่ามันขาดความรักผู้อ่อน.

ครั้นไปถึงสมัยพระศรีอริยเมตไตรย มันมีความรัก
ผู้อ่อนเข้ามาเต็มอยู่ในภายใน ; เพราะฉะนั้น เครื่องมืออุปกรณ์
เหล่านี้ มันก็ถูกใช้ไปทางช่วยเหลือผู้อ่อน มันก็เลยสนับ
สะดวก สายสอดดงตามถึงที่สุด ทั้งเรื่องภายนอกและภายใน คือว่า
จิตใจก็ติดปรัชญาสูงธรรมะ อุปกรณ์ภายนอก วัตถุบุจจยสิ่ง
ของเหล่านกมีพรากพร้อม แล้วใช้ไปทางที่ไม่เปี่ยดเบี่ยนกัน.

ลองคำนวณดูว่า ศาสนาของพระศรีอริยเมตไตรยจะ^๑
เกิดขึ้นได้อย่างไร ? จากอะไร ? จากความสมบูรณ์ทั้งทางจิต และ
ทั้งทางวัดถุ. ทางจิตก็ถึงที่สุดอยู่เคราผู้อ่อน ไม่มีอะไรใกล้ไป
กว่านั้น เดียวจะพูดให้ฟัง ว่าทำไม่มันจึงมีเท่านั้น. ทันทีทางวัดถุ
มันก็มีเครื่องรับประกัน ว่าจะไม่ใช้วัดถุเพื่อทำร้าย ทำอันตราย
แก่กัน แล้วทางวัดถุนึกสมบูรณ์อย่างยิ่งด้วย ; เพราะมันถึงยุคถึง
สมัยเข้าแล้วที่ความก้าวหน้าทางวัดถุมันสมบูรณ์. ฉะนั้น ในศาสนาน
พระศรีอริย์ ในโลกพระศรีอริย์ จึงมีความหมายว่า สมบูรณ์ทั้ง
ทางจิต และทั้งทางวัดถุ.

เดี่ยววิทางวัตถุมันก็เจริญมาก จนเรียกว่าจะสมบูรณ์
หรือว่าเกินต้องการอย่างแล้ว จะเพื่อยแล้ว แต่มันขาดทางจิต คือ
มันไม่มีโครงสร้าง ถ้าเรามาแก้ปัญหาข้อนี้เดียว คือทำให้เกิด^{ขึ้น} รักผู้อ่อนชั่นมาได้เท่านั้น โลกก็เป็นโลกพระศรีอริยเมตไตรย^{ขึ้น}
จริงๆ ได้ ในพริบตาเดียว. นั่นมันอยู่แค่ปลายจมูกหรือไม่ ช่วยคิด
ดูสักหน่อย? อาทماพูดเพ้อเจ้อไม่รับผิดชอบหรือไม่ ก็ช่วยคิดดู
สักหน่อย?

มันอยู่ที่คนไม่จริง มันมีปัญหาอยู่นิดเดียว ข้อเดียว
ที่ว่าคนนั้นมันไม่จริง คนกำลังขาดมนุษยธรรม อย่างที่พูดมา^{ขึ้น}
แล้วในการบรรยายครั้งที่ ๑ ว่า โลกมนุษย์นั้นกำลังสานสุดตนมนุษย์-
ธรรม; มันไม่มีความเป็นมนุษย์, มันไม่กล้าปฏิบัติเพื่อจะรักผู้อ่อน.

แต่ถ้าเขาก็จะเป็นมนุษย์กันขึ้นมา ยังดีจะปฏิบัติใน
ขอรักผู้อ่อน และก็ไม่มีปัญหา. เราอาจจะสร้างโลกพระศรีอริย-
เมตไตรยขึ้นมาได้ ในพริบตาเดียว ถึงกับเรียกว่ามันอยู่แค่จมูก
แล้ว จะเอาหรือไม่เอาร์ ก็ลองคิดดู.

๗๙ รักผู้อ่อน เพื่อประโยชน์อะไร?

ท่านอาจารย์จะตอบปัญหาข้อที่๑ ว่า มันเพื่อประโยชน์อะไร,
รักผู้อ่อนนั้นเพื่อประโยชน์อะไร? มันก็เพื่อผลประโยชน์ของการ

นั่นแหลก. เราจะอยู่ด้วยจิตใจที่เป็นสุขเหมือนอย่างท่ามกลางญาติ,
หรืออยู่ท่ามกลางบุคคลที่เขารักเรา เหมือนกับเมร์กเราได้มากันอย่าง
ลงไปคิดดู.

แต่เดี๋ยวนี้มันยังมากกว่านั้น คืออย่างจะให้ศึกษาดู
ว่าตามหลักของธรรมะนั้น ประโยชน์หรือความสุขนั้นจะ มันแบ่ง
ออกได้เป็น ๒ ฝ่าย คือฝ่ายบุคคลแต่ละคน, และฝ่ายสังคม คือ^{ชั้น}
รวมกันทั้งหมด ประโยชน์จะต้องเกิดขึ้นอย่างครบถ้วน ทั้งแก่
บุคคลแต่ละคน และแก่บุคคลทั้งหมด.

ที่สำคัญว่าเรารักผู้อื่น คือปฏิบัติหัวใจของพระศาสนานั้น
ทุกศาสนานา; เราถูกลายเป็นคนรักผู้อื่น มีศาสนานามบูรณ์ คนคน
เดียวเป็นได้ดีสุด ทั้งเป็นพุทธ เป็นคริสต์ เป็นอิสลามอะไร
มันรักผู้อื่นด้วยหัวใจรักของศาสนานั้นๆ มาอยู่ในตน; คนคนนั้น
ก็ได้รับประโยชน์ส่วนตนถึงขนาดนี้. ทันเมื่อรักผู้อื่นอยู่ใน
ลักษณะนี้เรื่อยๆ ไป ความเห็นแก่ ตัวกู-ของกู มันค่อยๆ
ลดลายออกๆ จนวันหนึ่งมันไม่มีเหลือ ความเห็นแก่ตัวหมด
ยกความเป็นพระอริยบุคคล.

นี่มันมีหลักอย่างนี้ ไม่ใช่ว่าเอาเอง หรือว่าจะมาหลอก
กันเล่น ลองไปประพฤติทำลายความเห็นแก่ตัวเถอะ, ความเห็น
แก่ตัวลดลงไปเท่าไร กิเลสมันก็ลดลงเท่านั้น, โลภะ โกรธ โมหะ
มันลดลงเท่านั้น, ความเห็นแก่ตัวลดลงเท่าไร กิเลสมันลดลง
เท่านั้น. ทันเรารักผู้อื่นมากขึ้นเท่าไร ความเห็นแก่ตัวมันก็ลดลง

เท่านั้น. ความเห็นแก่ตัวลดลงเท่าไร กิเลสมันก็ลดลงเท่านั้น; มันเป็นส่วนที่สัมพันธ์กันอย่างนี้.

ฉะนั้น ขอให้มีวิচัยโดยหลักทว่า รักผู้อื่นเท่านั้น วันหนึ่งมันจะหมดความเห็นแก่ตัว และเป็นพระอรหันต์ ซึ่งมีความรักผู้อื่นเต็มทั่งที่สุด; เมื่อมีพระพุทธเจ้ารักผู้อื่น หรือพระอรหันตรกรักผู้อื่น.

บุคคลคนธรรมดานั้น ยากเหลือประมาณ ทั้งมีความรู้สึกรักผู้อื่น แม้พระอริเจ้าขันตันฯ ที่ยังไม่ถึงระดับพระอรหันต์นั้น ก็ไม่อาจจะรักผู้อื่นโดยสมบูรณ์ได้. เป็นผู้หมดความเห็นแก่ตัวโดยแท้จริง คือเป็นพระอรหันต์เท่านั้น จึงจะรักผู้อื่นโดยสมบูรณ์ได้. และกว้างขวางมากที่สุด ก็คือความรักผู้อื่นของพระพุทธองค์; เพราะว่าเป็นพระพุทธเจ้า ในฐานะเป็นพระพุทธเจ้าเมื่อพระมหากรุณาธิคุณในสัตว์โลกอันใหญ่หลวง มันเป็นความรักผู้อื่น ที่สมบูรณ์.

ที่นี่ผลที่ได้จากความรักผู้อื่น ก็คือทำบุญคลนั้นๆ ให้เป็นอริยบุคคลได้. ถ้าเป็นอริยบุคคลยังไม่ได้ ก็อยู่เป็นผาสุก ด้วยจิตใจที่พอใจ แนวใจ สายใจ ไว้วางใจ ว่าเราอยู่กับคำชัย ความรักผู้อื่น.

ที่ส่วนที่เป็นประโยชน์ทางสังคม นั้นก็ได้พัฒนาแล้ว ว่าเรามีโลกของพระศรีอารยเมตไตรยอยู่ร่วมกันทั้งโลก นั้นเป็นประโยชน์ส่วนสังคม. ประโยชน์ส่วนบุคคล ก็คือมีความสุขส่วน

บุคคล ; แล้วก็ค่อย ๆ หมดความเห็นแก่ตัว และกลายเป็นพระ-อริยเจ้า, มันก็เลี้ยได้รับประโยชน์ทั้งโดยอย่างบุคคล และอย่างส่วนรวมเป็นสังคม.

รักผู้อื่นได้โดยวิธีใด ?

นับญุหานข้อสุดท้าย ตามแบบของพุทธบริษัท ก็คือคำถามที่ว่า โดยวิธีใด ? โดยวิธีของพระพุทธศาสนา ก็คือสัมมา-ทิฏฐิ หรือว่า อริยสัจจ์ข้อที่ ๔ ที่เรียกว่า ทุกขนิโรดามนีปถูปทา, หรือเรียกสั้น ๆ ว่า มรรค เพียงคำเดียว.

ทุกข์ สมุทัย นิโรด มรรค ; มรรค นี้ เป็นคำที่ ๔ หมายถึง ทุกขนิโรดามนีปถูปทา - ข้อปถูบตเพื่อถึงความเดันทุกนี้.

สิ่งที่เรียกว่า มรรค นี้ โดยทั่วไปในพระไตรเบนท์ ก็แสดงถึง อริยมรรค มั่งคั่ง นี้ สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกับ/ไป สัมมาวาจา สัมมาภัมมันโต สัมมาอาชีโว สัมมาวายาโนม สัมมาสติ สัมมาสนาธิ ซึ่งท่านทั้งหลายก็ได้ยินได้ฟังอยู่เป็นประจำ และเข้าใจได้ในลักษณะขององค์มรรคนั้นแล้ว.

ที่นี่มีภาคดูว่า เราจะใช้หลักเกณฑ์อันนี้ เพื่อสร้างความรักผู้อื่น ได้หรือไม่ ? อาทมาว่าได้เกินกว่าจะได้. แต่ต้องไปเพิ่ม

ความหมายให้แก่คำว่า สัมมาทิภูติ ให้นาก, คือให้เห็นว่า
ความไม่รักผูกันนั้นเป็นมิจฉาทิภูติสุดต่อ สุคเหวี่ยง; และความ
รักผูกันนั้นจะเป็นสัมมาทิภูติสุดต่อ สุคเหวี่ยง. เราสร้างสัมมา-
ทิภูติองค์แรกนี้ให้ได้ แล้วก็องค์ต่อไปมันก็ลากตามกันไปเอง.

ฉะนั้นไปเพิ่มสัมมาทิภูติแห่งความรักผู้อื่นให้ถึงที่สุด สัมมาสังกัด-
ไป สัมมาว่าจ่าฯ ฯ เป็นต้น มันก็จะถูกลากให้ไปตามคลองน้ำ
คือรักผูกัน.

นี้เรียกว่า ใช้หลักการของพระพุทธเจ้าแท้ๆ ในการที่
จะสร้างอะไรใหม่ขึ้นมา ในการแก่น้ำผู้ทำความเลวร้าย หรือความ
ทุกข์. เรายุดได้เต็มปากเลยว่า หลักพระพุทธศาสนา สำหรับ
แก่น้ำผู้ทำความทุกข์นั้น คือ อริยมรรคป้องค์ ๘
นั้นแหละ, ที่ตรงไหนพระพุทธเจ้าก็ตรัสอย่างนั้น.

แต่ก็มีเหมือนกัน ในบางสูตร เมื่อจะตรัสถึงมรรคป้องค์ ๘ นี้ หรือจะตรัสถึง ทุกข์โธคามนิปปิฎกานี้ ท่านยก^๔
ไปตรัสถึงของ ๒ อย่าง คือ สมณะ และ วินิสสนา อย่างนี้คือ.
อาคมายังจำได้ ว่า มรรคคืออะไร? มรรคคือสมณะและวินิสสนา
นี่พระพุทธเจ้าก็เคยตรัสอย่างนั้น.

ถ้าอริยมรรคป้องค์ ๘ เป็นบุปผ์เป็นสมะ และ
วินิสสนา อย่างนี้ ก็หมายความว่า ต้องใช้ สมารชิ กับ บุญญา.

อย่างที่ ๑ เราชาร์ต้องเพ่งสนใจ : เมตตาพรหมวิหาร หรือ อปปังัญญา เป็นตน ; คำนึงถึงการที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิดแก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น, แล้วก็เฝ่าเมตตา คือจิตอันประกอบไปด้วยเมตตาเต็มที่ ไปในทิศทั้งหลาย ทิศเบื้องหน้า ทิศเบื้องหลัง ทิศเบื้องขวา ทิศเบื้องซ้าย ทิศเบื้องบน ทิศเบื้องต่ำ ทุกทิศ แผ่จิตประกอบไปด้วยเมตตาอยู่เป็นประจำ. นี่คือวิธีของสมณะ เป็นลักษณะ บังคับจิต ไปตามทางที่เราต้องการ ก็จะทำให้เกิดความรักผู้อ่อนชื่นมาได้ โดยวิธีของสมณะ คือกำลังจิต หรือสามารถ.

อย่างที่ ๒ เรียกว่า วิบสสนา นี้ ความเห็นแจ้งของสตินัญญา ก็ต้องพิจารณาให้เข้าถึงข้อเท็จจริงอันนี้อย่างแจ่มแจ้ง ว่าความรักผู้อ่อนน้อมเป็นอย่างไร, มีประโยชน์มีอานิสงส์อย่างไร, มีอะไรเป็นมาอย่างไร, จนพอใจในความรักผู้อ่อน ; และก็มีความเห็นแจ้งในข้อนี้ ถึงขนาดที่เรียกว่า วิบสสนา หรือ บัญญา.

ถ้ามันประกอบไปด้วยวิบสสนา หรือบัญญา ขนาดนี้แล้ว ไม่ยาก, มันพอกจะเป็นไปได้ คือจะทำให้มองเห็นปลายจมูกแหละ. เมื่อตะกับออกแล้วว่า ยากที่จะรับมือเห็นปลายจมูกของตัวเอง. ฉะนั้นขอให้ทำวิบสสนา และจะมองเห็นปลายจมูก, หรือยิ่งกว่า ปลายจมูก ก็คือห้นาฝากที่มองไม่เห็นเอาเสียที่เดียว. แต่ถ้า บัญญานวนวิบสสนาแล้ว จะมองเห็นห้นาฝาก คือเห็นพระนิพพานทัน.

ฉะนั้น ขอให้ทำกันในส่วนบี้ัญญาติให้มาก ให้เห็นค่า
ของความรักผู้อ่อน, แล้วก็เผื่อจดที่ประกอบไปด้วยความรักผู้อ่อน
ตามวิธีของสมถะ; ก็จะมีสมถะและวิบัติสณาเป็นของคุณ บีน
สัตว์คุ่หนึ่ง ลักษณะไปยังจุดที่หมาย คือความรักผู้อ่อน.

จะลองไปคิดดูกันบ้างก็คงจะดี ว่าจะอบรมจิตกัน
อย่างไร ให้เห็นแจ้งในความรักผู้อ่อน? แล้วจะบังคับจิตกัน
อย่างไร ที่จะให้เกิดความรักผู้อ่อนขึ้นมา? เช่นว่าคงจะทำได้.

แม้ว่าเดียวันเรามาทำลังไม่รักผู้อ่อน; เพราะว่าเขาสวยกว่า
เรา เราอิจนาเขา เราไม่รักเขา; มันก็จะเปลี่ยนได้ ด้วยอำนาจ
ของบี้ัญญาหรือวิบัติสณา ว่าเรามีความคิดอย่างนั้นนั่นมันไม่ถูก,
เรามีความคิดที่ตรงกันข้าม เป็นของถูก. เราจะมาเห็นแก่เรื่อง
เล็กๆ น้อยๆ แล้ว อิจฉาริษยาเขา แล้วรักผู้อ่อนไม่ได้ นั่นเป็น
เรื่องเด็กอนน้อมากเกินไป. ต้องคิดอย่างผู้ใหญ่ เห็นการไกล
เห็นส่วนที่หลอก ส่วนที่กว้างขวาง ก็จะเลิกอิจฉาริษยา, ก็จะมอง
เห็นประโยชน์ของความรักผู้อ่อน แล้วจึงจะค่อยน้อมไปในทาง
รักผู้อ่อน.

ลองอปปูบตความรักผู้อ่อนเป็นจุดตั้งตนกันเสียแต้วัน ชั่ว
ก็ได้. วันนั้นหมายถึงวันนี้ก็ได้ ถ้ายังไม่เคยมีการตั้งตน ว่าเรา
จะพยายามมัคระวังจิตของเราให้เป็นไปในทางรักผู้อ่อน; แล้วก็อย
ให้คัมแบรน คัมแบรนบางหรือคัมแบรนลบ แล้วแต่มันจะเกิดขึ้น

เป็นประจำวัน ประจำเดือน ประจำปี ไปทีเดียว; มันจะได้
คะແນນບວກສักกี่คะແນน ก็ເອງໄວຮູກັນຂ້າງໜ້າ ມັນຈະຮັກຜູ້ອັນໄດ້
ສັກທ່າໄຣ.

ນ້ອາຕມາເຮືອກວ່າ ກວມຮັກຜູ້ອັນ ເຮັດມັນໂຄຍລັກອະນະ
ກາຮົກນາຫຮຽນະໃນພະພູຫສາສານາ ວ່າຄືອະໄຮ, ຈາກອະໄຮ, ເພື່ອ
ອະໄຮ, ໂດຍວິທີໄດ້. ພວກວ່າທ່ານທັງໝາຍຈະໄດ້ຈຳຈຳເອາໄປ ແລ້ວ
ທັນທວນວ່າ ມັນຄືອະໄຮ? ມັນເກີດຈາກອະໄຮ? ມັນຈະເພື່ອປະໂຍໜ໌
ອະໄຮ? ແລ້ວມັນຈະໄດ້ໂດຍວິທີໄດ້? ພຸດມາກີ່ດໍຍາວແລ້ວໂດຍຮາຍ
ລະເອີຍດ ຄໍາໄມ່ລຶ່ມເສີຍ ກົງເອາໄປທັນທວນໄດ້.

ນີ້ສີ່ສຳຄັນທີ່ພາກນັ້ນອັນຂ້າມ ເປັນເຮືອງທີ່ ທ້ອາຕມາ
ນໍາມາບ່ອຍປະຈຳວັນເສົາ ໃນສຖານທີ່. ສີ່ສຳຄັນທີ່ພາກນັ້ນ
ອັນຂ້າມ ເຮືອງທີ່ ໂນ້ ຄືຄວາມຈົງທີ່ມີມອຍ່ວ່າ ໂດຍຂອງພະ-
ຕີຮ່ອງຢັນນອຍ່ແກ່ປລາຍຈົນກຸກ ເປັນສີ່ສຳຄັນທີ່ທ່ານທັງໝາຍອັນ
ຂ້ານກັນເສີຍ, ເລີຍໄໝໄດ້ຮັບປະໂຍໜ໌ອະໄຮ ຈາກການທີ່ໂລກຂອງພະ-
ຕີຮ່ອງຢັນນອຍ່ແກ່ປລາຍຈົນກຸກ. ວັນອື່ນເຮັກຈະໄດ້ພຸດສີ່ສຳຄັນທີ່
ພາກນັ້ນອັນຂ້າມໃນແກ່ອື່ນ.

ວັນນີ້ເປັນການບ່ອຍທີ່ສົນຄວກກ່າວເລັ້ວ້ ອາຕມາ
ຂອຍຖືການບ່ອຍໃນວັນນີ້ ໄວເພີ່ຍເຫັນນີ້ ເປັນໂອກາດໃຫ້ພະ-
ຕຸນເຈົ້າທັງໝາຍ ທ່ານຈະໄດ້ສົວດນທະຮຽນະ ຄົນສາຂົຍາຍ ດັ-
ເສຣນການປົງປັດຕິຮຽນຂອງພູທົນບິ່ນທັກ ສິ້ນຕ່ອໄປ.

โลกาภิยุค

โลกทุกวัน อญ্যในขัน กลีบุค

ที่เบิกบุก เร็วรวด ถึงจุดสลาย

จะสั่นสุด มณฑยธรรม ด้าอยาย

เพราะเห็นงง- จักรร้าย เป็นดอกบัว

กิเลสไส- หัวส่ง ลงปลักกิเลส

มีความแก่น แสนวิเศษ มาสมหว

สามารถดูด ดึงกันไป ใจเมื่อมัว

เห็นตนตัว ที่จามาก ว่าความเจริญ

มองไม่เห็น ศีลธรรม ว่าจำเป็น

สำหรับอยู่ สุขเย็น ควรสรรเสริญ

เกียรติ กาม กิน บีบ้ำ ยิ่งกว่าเกิน

แล้วหลงเพลิน ความบ้า ว่าศีลธรรม.

พุทธศาสนา ชั้นสูงสุด

รายชื่อหนังสือ ชุดloyปทุม

อันดับ เรื่อง	พิมพ์ครั้งที่	อันดับ เรื่อง	พิมพ์ครั้งที่
๑. คู่มือมนุษย์	๖	๑๕. ศีลธรรมกลับมา ตอนที่ ๒	๑
๒. ศิลปแห่งการดู ด้วยตาสูดสมบัปปัญญา	๗	๑๖. ศีลธรรมกลับมา ตอนที่ ๓	๓
๓. ศิลปแห่งการมีพระพุทธเจ้า อยู่กับเนื้อกับตัว	๘	๑๗. คำของครู	๑
๔. ธรรมชาติธรรมโลกวัด	๙	๑๘. พระผู้มีพระภาคเจ้า	๑
๕. ธรรม ๒๔ เหลี่ยม	๑๐	ทรงเป็นกัลยาณมิตร	๑
๖. พอกับเนร	๑๑	๑๙. ถอยหลังเข้าคต่องักเติด	๑
๗. ศีลธรรมกลับมา ตอนที่ ๑	๑๒	๒๐. การเก็บความโกรธใส่ยุงฉาง	๑
๘. เท็นธรรมชาติ	๑๓	๒๑. การปูรูเบนทุกข์อย่างยิ่ง	๑
คือเห็นความเป็นเรื่องนี้เอง	๑๔	๒๒. การดำเนินเรื่องอย่างยิ่ง	๑
๙. ธรรมโอสถสำหรับโลก	๑๕	๒๓. อาหารหล่อเลี้ยงใจ	๑
๑๐. ความมีสุขภาพอนามัยทางจิต	๑๖	๒๔. ปัญญาริยาวดด	๑
๑๑. ปรัมพธรรมคำกลอน	๑๗	๒๕. พ่อแม่สมบูรณ์แบบ	๑
๑๒. นิพพานทันและเดียวัน	๑๘	๒๖. อาณาปานสีและดับไม่เหลือ	๑
๑๓. ธรรมพรบีใหม่	๑๙	๒๗. ธรรมคติและธรรมคิด	๑
๑๔. ตกตาช่วยได้	๒๐	๒๘. ความมั่นคงภายใน	๑
		๒๙. ใจพิริยาภาร	๑
		๓๐. อัญญแค่ปลายจมูก	๑
		๓๑. การทำงานเพื่องาน	๑

ପିଲାଗର୍ଜି ଯେହାନ ଗତିଲୟ.

କିମ୍ବା ମୁମଳ ଗତିଲୟ କୁଳିଦେଖ ପିଲା
ଉପିଗମ ଉପିଗମ ଶ୍ଵାରୁଦ୍ଧ ଅଳ୍ପାଳ୍ପ
ଶ୍ଵାର ଅତ୍ରିଗୋଟୀ ପିଲାଗର୍ଜିଲୟ ପିଲା ଅତ୍ରିଗୋଟୀ ଅଳ୍ପାଳ୍ପ
କୁଳିଦ୍ଧ ଉପାଧିଲାଯ ଏହି ହେତୁକାବ;

ଅନ୍ତିମ ଲମ୍ବ ଅନ୍ତିମ ଲମ୍ବ ଅନ୍ତିମ
କିମ୍ବା ଅନ୍ତିମ କୁଳିଦ୍ଧ କୁଳିଦ୍ଧ ଅନ୍ତିମ
ମହାଦ୍ଵାରା ଦୂରୁଦ୍ଧ ନେହିନ୍ତି ଦୂରୁଦ୍ଧ
ପିଲାଗର୍ଜି ଯେହାନ ଗତିଲୟ କୁଳିଦ୍ଧ କିମ୍ବା;

ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର-ଶ୍ରୀସିଂହ-ମହାକାର=ପିଲାଗର୍ଜି
ରାମାଚନ୍ଦ୍ର ଓତୀ ମହାପିଣ୍ଡା ଦୂରୁଦ୍ଧ ମହାନାନ୍ଦ
ମହାମହିମା ଯେହାନ ରାଗାଦୀର୍ଘ ଉପାଧିପଦର
ଯେହାନ ଗତିଲୟ ଏହି ନିର୍ମିତ ଏହି ଏ

ପ. ଶିଳ୍ପିନାଥ